

Davening aloud on Rosh haShanah

א. שולחן ערוך אורח חיים סימן קא:ג

י"א שבראש השנה וי"כ מותר להשמיע קולם בתפלה, אפילו בצבור. הגה: וכן נוהגין, ומ"מ יזהרו שלא להגביה קולם יותר מדאי.

ב. משנה ברורה סימן קא ס"ק יא

אפילו בצבור - לעורר הכונה ולמיטרד ציבורא לא חיישינן כיון שסידורים ומחזורים בידם

ג. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד א

אמר רב המנונא כמה הלכתא גברותא איכא למשמע מהני קראי דחנה + שמואל א' א' + וחנה היא מדברת על לבה מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו רק שפתיה נעות מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו וקולה לא ישמע מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו

Despite reasons to daven aloud, the gemara and Zohar follow Chanah

ד. ערוך השולחן אורח חיים סימן קא סעיף ח

מה שהעולם אומרים סליחות ופיוטים בקול רם אין קפידא, ודוקא בתפלת שמ"ע יש קפידא שהוא כעומד לפני המלך אבל שארי תפלות ותחנונים לית לן בה ואדרבא כדי לעורר הלבבות הוא טוב יותר כמ"ש הרמב"ן (שמות יג:טז) ... וכ"ש שירות ותשבחות שאומרים בקול רם מפני השמחה דשפיר דמי ותהלים י"ל ג"כ בקול וכמו בשלהי מגילה [ל"ב]. כל הקורא בלא נעימה ושונה בלא זמרה עליו הכתוב אומר וכו' ע"ש:

ה. זוהר כרך א (בראשית) פרשת חיי שרה דף קלב עמוד א

שמעה תפלתי ד' דא צלותא די בלחש ושועתי האזינה דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה כמה דאת אמר (שמות ב') ותעל שועתם אל האלקים ומהו שועתם אל דבצלותיה ארים קליה וזקיף עינוי לעילא כמה דאת אמר (ישעיה כ"ב) ושוע אל ההר, וצלותא דא אל דמעתי אל תחרש דא אעיל קמי מלכא ולית תרעא דקאים קמיה ולעולם לא אהדרו דמעין בריקניא

ו. זוהר כרך א (בראשית) פרשת ויגש דף רט עמוד ב

ואוקימנא מאן דצלי צלותיה (וקם) קמי מאריה אצטריך ליה דלא למשמע קליה בצלותיה ומאן דאשמע קליה בצלותיה צלותיה לא אשתמע מ"ט בגין (שמות ר"ב ב) דצלותא לאו איהי קלא דאשתמע... ובגין כך לא אצטריך ליה לבר נש למשמע קליה בצלותיה אלא לצלוא בלחש בהוא קלא דלא אשתמע ודא היא צלותא דאתקבלת תדיר.

The preference for silent tefillah: Technical, Relationship, and Surpassing our limitations

ז. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כד עמוד ב

המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה אמר רב הונא לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש אבל בכוין את לבו בלחש מותר והני מילי ביחיד אבל בצבור אתי למיטרד צבורא

ח. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לב עמוד ב

א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי מפני מה תיקנו תפלה בלחש שלא לבייש את עוברי עבירה שהרי לא חלק הכתוב מקום בין חטאת לעולה. ולא, והא איכא דמים, דם חטאת למעלה ודם עולה למטה! התם כהן הוא דידע. והאיכא חטאת נקבה עולה זכר! התם מיכסיא באליה. תינח כבשה שעירה מאי איכא למימר? התם איהו דקא מיכסיף נפשיה, דאיבעי ליה לאיתויי כבשה וקא מייתי שעירה. חטאת דעבודת כוכבים דלא סגי דלאו שעירה מאי איכא למימר? התם ניכסיף וניזיל כי היכי דנכפר ליה.

ט. מלכים א פרק יט:יא-יב

ויאמר צא ועמדת בהר לפני ד' והנה ד' עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ד' לא ברוח ד' ואחר הרוח רעש לא ברעש ד': ואחר הרעש אש לא באש ד' ואחר האש קול דממה דקה:
רש"י – קל דמשבחין בחשאי

י. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לג עמוד ב

ההוא דנחית קמיה דרבי חנינא אמר הקל הגדול הגבור והנורא והאדיר והעזוז והיראוי החזק והאמיץ והודאי והנכבד. המתין לו עד דסיים. כי סיים אמר ליה סיימתניהו לכולהו שבחי דמרך? למה לי כולי האי?! אגן הני תלת דאמרינן, אי לאו דאמרינהו משה רבינו באורייתא ואתו אנשי כנסת הגדולה ותקנינהו בתפלה לא הוינן יכולין למימר להו, ואת אמרת כולי האי ואזלת? משל למלך בשר ודם שהיו לו אלף אלפים דינרי זהב והיו מקלסין אותו בשל כסף, והלא גנאי הוא לו!